

Preek van de paus in de Paaswake

'Na de sabbat' (Mt 28: 1) gingen de vrouwen naar het graf. Zo begon het evangelie van deze heilige paasnacht, met de sabbat. Het is de dag van het Pasen-triduüm dat we het meest negeren, omdat we reikhalzend wachten om van het kruis van vrijdag naar de halleluja van zondag te gaan. Dit jaar zien we echter meer dan ooit de heilige zaterdag, de dag van **grote stilte**. We kunnen die dag weerspiegeld zien in de gevoelens van vrouwen. Net als wij hadden ze het drama van lijden in hun ogen, een onverwachte tragedie die te snel was gebeurd. Ze hadden de dood gezien en ze hadden de dood in hun hart. De pijn ging gepaard met **angst**: zouden ze ook eindigen als hun meester? En dan de angst voor de toekomst, alles moest weer opgebouwd worden. De herinnering was gewond, de hoop verslikte zich. Het was voor hen het donkerste uur, net als voor ons.

Vrouwen die hoop zaaien

Maar in deze situatie kunnen vrouwen niet verlamd raken. Ze geven niet toe aan de duistere krachten van klagen en rouwen, ze sluiten zich niet in voor pessimisme, ze vluchten niet voor de realiteit. Ze doen iets eenvoudigs en buitengewoons: thuis bereiden ze geurige oliën voor het lichaam van Jezus. Ze geven **de liefde** niet op - in het donker van hun hart ontbranden ze genade. Onze-Lieve-Vrouw bidt en hoopt op de sabbat, de dag die aan haar zal worden opgedragen. In de uitdaging van pijn vertrouwt ze op de Heer. Zonder het te weten, bereidden deze vrouwen in het donker van die sabbat de 'dageraad van de eerste dag van de week' voor, de dag die de geschiedenis zou veranderen. Net als zaad op aarde stond Jezus op het punt een nieuw leven in de wereld te beginnen; en met gebed en liefde hielpen vrouwen **de hoop** tot bloei te komen. Hoeveel mensen hebben zich gedragen als die vrouwen in de droevige dagen die we ervaren en blijven dit doen door hoop te zaaien! Met kleine gebaren van bezorgdheid, genegenheid, gebed.

Met gebed en liefde
hielpen vrouwen de hoop
tot bloei te komen.

Bij het aanbreken van de dag gaan de vrouwen naar het graf. Daar zegt de engel tegen hen: "Wees niet bang! [...] Hij is hier niet; want hij is opgestaan" (v. 5-6). Voor een graf horen ze woorden van leven... en dan ontmoeten ze Jezus, de auteur van hoop, die de boodschap bevestigt en zegt: "Wees niet bang!" (v. 10). Wees niet bang, wees niet bang - dat is de boodschap van hoop. Het is vandaag op ons van toepassing. Het zijn de woorden die God tegen ons herhaalt in de nacht die we ervaren.

Vanavond krijgen we een fundamenteel recht dat ons niet wordt ontnomen: het **recht om te hopen**. Het is een nieuwe, levende hoop die van God komt. Het is niet louter optimisme, het is geen schouderklopje of een vriendelijke aanmoediging. Het is een geschenk uit de hemel dat we niet zelf konden krijgen. Alles komt goed, zeggen we tegenwoordig hardnekkig en houden vast aan de schoonheid van onze menselijkheid en laten bemoedigende woorden uit het hart opstijgen. Maar naarmate de dagen verstrijken en de angst groeit, kan zelfs de wildste hoop verdampen. Jezus' hoop is anders. Ze legt de zekerheid in haar hart dat God alles voor het goede kan doen, omdat hij zelfs het leven uit het graf laat komen.

Duisternis en dood hebben niet het laatste woord

Het graf is de plek waar niemand uitkomt die naar binnen gaat. Maar Jezus kwam voor ons naar buiten, Hij stond voor ons op om leven te brengen waar de dood was, om een nieuw verhaal te beginnen waar een steen op was geplaatst. Hij die de rots bij de ingang van het graf omver heeft geworpen, kan de rotsblokken verwijderen die het hart verzegelen. Dus als we niet toegeven aan berusting, laten we dan geen hoop op de hoop leggen. We kunnen en moeten hopen omdat God trouw is. Hij liet ons niet met rust, Hij kwam om ons te zien: Hij kwam in elke situatie, in pijn, in angst, in de dood.

Het licht heeft de duisternis van het graf verlicht, vandaag wil het de donkerste hoeken van het leven bereiken. Zuster, broeder, zelfs als u de hoop in uw hart heeft begraven, geef niet op - God is groter. Duisternis en dood hebben niet het laatste woord. Moed, bij God gaat niets verloren!

Moed: In de evangeliën komt dit woord altijd uit de mond van Jezus. Slechts één keer zeggen anderen het om tegen een behoeftige te zeggen: "*Heb moed, sta op, Hij roept je.*" (Mc 10, 49). De Verrezene richt ons, behoeftigen, op. Als je onderweg zwak en neerslachtig bent, als je valt, wees dan niet bang, want God schudt je hand en zegt tegen je: "*Heb moed!*" Maar je zou net als Don Abbondio kunnen zeggen: "De moed kan men niet aan zichzelf geven" (I Promessi Sposi, XXV). Je kunt het niet aan jezelf geven, maar je kunt het wel als een geschenk ontvangen. Je hoeft alleen je hart te openen in gebed, je hoeft alleen maar de steen op te tillen opdat je hart opengaat om het licht van Jezus binnen te laten. U hoeft hem alleen maar uit te nodigen: "Jezus, kom in mijn angsten en zeg ook tegen mij: Heb moed!" Met U, Heer, zullen we getest worden, maar niet geschud. En wat voor verdriet er ook in ons is, we zullen horen dat we moeten hopen. Omdat bij U het kruis eindigt in opstanding, omdat U bij ons bent in de duisternis van onze nachten: U bent zeker in onze onzekerheden, woord in onze stilte, en niets zal ons ooit beroven van uw liefde voor ons.

Ga en vertel

Dit is de paasboodschap, de boodschap van hoop. Het bevat dan een tweede deel, het programma. "*Ga mijn broers vertellen dat ze naar Galilea moeten gaan*" (Mt 28, 10), zegt Jezus. "*Hij gaat voor je naar Galilea*" (v. 7), zegt de engel. De Heer gaat ons voor. Het is leuk om te weten dat Hij voor ons loopt, dat Hij in ons leven en onze dood is gekomen om ons naar Galilea te leiden, de plaats die het dagelijkse leven, het gezin, het werk voor Hem en zijn discipelen betekende. Jezus wil dat we daar hoop brengen in het dagelijks leven. Maar voor de discipelen was Galilea ook de plaats van herinneringen, vooral van de eerste roeping. Terugkeren naar Galilea betekent bedenken dat we geliefd en geroepen waren door God. Het is noodzakelijk dat we het pad hervatten door te onthouden dat we geboren en wedergeboren zijn door een vrije roep om lief te hebben. Vanaf dit punt moeten we ***opnieuw beginnen***, vooral in tijden van crisis en beproeving.

**"Hij gaat voor je uit
naar Galilea"**

Maar er is meer. Galilea was het meest afgelegen gebied van waar ze vandaan kwam – en niet alleen geografisch: Galilea was de plek die het verst verwijderd was van de heiligheid

van de Heilige Stad. Het was een gebied dat werd bewoond door verschillende volkeren die tot verschillende religies behoorden; het was 'het heidense Galilea' (Mt 4, 15). Jezus stuurt ze daarheen en vraagt van daaruit opnieuw te beginnen. Wat zegt dat ons? Dat de boodschap van hoop niet beperkt moet blijven tot onze heilige gebieden, maar aan iedereen moet worden gebracht. Omdat iedereen aangemoedigd moet worden; en als wij het niet zijn die 'het Woord des Levens' (1 Johannes 1, 1) met onze handen hebben aangeraakt, wie zal dat dan doen? Wat is het fijn christenen te zijn die troost bieden, die de last van anderen dragen en die aanmoedigen – de voorbode van het leven te zijn in tijden van dood! We willen het levenslied naar elk Galilea brengen, naar elk gebied van de mensheid waartoe we behoren en dat van ons is, omdat we allemaal broeders en zusters zijn! Laten we inzetten opdat de doodskreten ophouden, er zijn genoeg oorlogen geweest! De productie en handel in wapens kan worden stopgezet omdat we brood nodig hebben en geen geweren. De abortussen die onschuldig leven doden, kunnen stoppen. Open het hart voor iedereen die de lege handen moet vullen van degenen die het meest zijn achtergesteld.

Ten slotte "*grepen de vrouwen zijn voeten*" (Mt 28, 9); de voeten van Jezus, die naar ons toe zijn gekomen en een lange weg hebben afgelegd om het graf in en uit te gaan. Ze omvatten de voeten die de dood hadden verpletterd en de weg naar hoop geopend. ***Wij pelgrims op zoek naar hoop, vandaag grijpen we Je vast, o verrezen Jezus. We keren de dood de rug toe en openen ons hart voor Jou, wie Je bent.***

pr. Stefaan